

РЕШЕНИЕ

№ 1297

гр. Варна , 20.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ в публично заседание на седми юли, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Диана Д. Митева
Членове: Цвета Павлова
Пламен Ат. Атанасов

при участието на секретаря Елена Ян. Петрова
като разгледа докладваното от Пламен Ат. Атанасов Въззивно гражданско дело № 20213100501335 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид, следното:

Производството е по реда на чл.259 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на П. ИВ. П., с ЕГН *****, с адрес: ****, със съдебен адрес: гр.Нови пазар, обл.Шумен, ул.”Цар Освободител” №29, чрез адв.Б.И., против Решение №260960 от 17.03.2021г. постановено по гр.д.№1574/2020г. по описа на Районен съд Варна, с което е отхвърлен предявения от жалбоподателя против Д. АТ. ДЖ., с ЕГН *****, с адрес: ***, иск с правно основание чл.422 от ГПК за приемане на установено, че въззвиваемата дължи на въззивника сумата от 2183лв., представляваща непогасена част от задължение по Запис на заповед от 26.09.2017г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда-15.11.2019г., до окончателното ☐ изплащане на задължението, за което вземане е издадена Заповед за незабавно изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК по ч.гр.д.18824/2019г. по описа на Районен съд Варна, поправена по реда на чл.247 от ГПК с Определение №3231/25.02.2020г.

В жалбата се излага, че решението на РС Варна, е неправилно, немотивирано и незаконосъобразно. Сочи се, че първоинстанционния съд е формирал погрешни правни изводи, че представеният по делото разходен касов ордер е годен да установи погасяване на задължението по процесната ценна книга, предвид оспорването от страна на ищеца на разходно-оправдателният документ. Поддържа се, че предвид въпросното оспорване и в противоречие с цитираната от страната съдебна практика, съдът неправилно е кредитирал ордера като доказателство за плащане по ценната книга. На следващо място се поддържа, че неправилно и в разрез с останалите ангажирани по делото доказателства, съдът е приел, че ордера е свързан с процесния менителничен ефект, а не с развиваната между страните търговска дейност. На последно място се поддържа, че в нарушение на чл.237 от ГПК съдът не се е произнесъл съобразно с признатото. Моли се за отмяна на обжалваното решение и за постановяване на ново, с което да се уважи предявеният иск, ведно с присъждане на направените съдебно-деловодните разноски пред двете инстанции.

В срока по чл.263 от ГПК въззиваемата страна, е депозирала отговор на въззивната жалба, с който се поддържа становище за нейната неоснователност. Поддържа се, че решението на първоинстанционния съд е законосъобразно, правилно и обосновано, тъй като при постановяването му, съдът се е ръководил от приложимите материален и процесуален закон. Оспорват се доводите на въззивника, че ангажираният от страната разходен касов орден не е годен да установи погасяване на задължението по процесният запис на заповед, като са развити подробни съображения. Моли за потвърждаване на обжалваното решение и за присъждане на съдебни разноски за въззивната инстанция.

В съдебно заседание въззивника, лично чрез своя процесуален представител, поддържа жалбата си и оспорва отговора на същата. Моли за отмяна на обжалваното решение и за уважаване на предявеният иск.

Въззиваемата страна, чрез пълномощникът си поддържа становището си за неоснователност на претенцията.

За да се произнесе по спора съдът съобрази следното:

Съдът е сезиран с иск с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК вр. чл.505, ал.1 и чл.537 от ТЗ за приемане на установено, че Д. АТ. ДЖ. дължи на П. ИВ. П. сумата от 2183лв., представляваща непогасена част от задължение по Запис на заповед от 26.09.2017г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда-15.11.2019г., до окончателното □ изплащане на задължението, за което вземане е издадена Заповед за незабавно изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК по ч.гр.д.18824/2019г. по описа на Районен съд Варна, поправена по реда на чл.247 от ГПК с Определение №3231/25.02.2020г.

Ищецът твърди, че на 26.09.2017г. в негова полза от ответницата бил издаден запис на заповед за сумата от 2700лв., който служи за обезпечаване на договор за паричен заем. Поддържа, че предвид неизпълнение на задължението за връщане на падежа на заетата сума, ищецът подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК на основание процесната ценна книга, въз основа на което е образувано ч.гр.д.18824/2019г. по описа на РС Варна, където е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК и Изпълнителен лист. Сочи, че в срока по чл.414 от ГПК длъжника е подал възражение, поради което за ищеца е налице интерес от предявяването на настоящият иск.

В срока по чл.131 от ГПК, ответницата е подала отговор на исковата молба, с който изразява становище за неоснователност на иска. Оспорва твърдението на ищеца, че между страните е сключван договор за паричен заем. Поддържа, че задължението по записа на заповед е частично погасено със сумата от 2183лв. чрез извършено плащане през м.03.2019г.

Настоящият състав на Варненски окръжен съд, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата, приема за установено от фактическа и правна страна, следното:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да се разгледа по същество.

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася

служебно по валидността на решението, а по допустимостта-в обжалваната му част. Обжалваното решение е валидно постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, същото е допустимо, като постановено при наличието на положителните и липса на отрицателните процесуални предпоставки.

По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл.269, ал.1, изр.2 от ГПК, въззивният съд по принцип е ограничен от посочените в жалбата оплаквания за неправилно формираните от съда изводи. В разглеждания случай оплакванията на въззивника, съставляват оспорване на изводите на районния съд за редовност на процесния запис на заповед. Така направеното оспорване не съставлява новонаведено възражение или фактическо твърдение, поради което следва да бъде разгледано по същество.

Настоящото производство се развива след проведено заповедно такова по ч.гр.д.18824/2019г. на РС Варна, където в полза на ищеца, срещу ответницата, въз основа на Запис на заповед от 26.09.2017г., с падеж на 31.12.2018г., са издадени Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК и Изпълнителен лист за сумата от 2700лв., представляваща задължение по менителничният ефект.

Видно е от съдържанието на горесцитирания запис на заповед, че ответницата се е задължила безусловно да заплати на ищеца, сумата от 2700лв., като задължението платимо в гр.Търговище, с определен падеж до 31.12.2018г.

Установява се от представеният по делото Разходен касов ордер №5 от м.03.2019г., който носи подпис на ищецът, че същият е удостоверил получаване на сумата от 2183лв., с посочено основание "част по запис на заповед".

Въз основа на горното, въззивният съд намира следното:

Записът на заповед е ценна книга, която материализира едностранно волеизявление, с което едно лице-издател, се задължава да заплати определена парична сума на друго лице-поемател. По същността си, записът на заповед е писмено обещание на длъжника, че ще заплати безусловно

определена сума, като за да е валиден същия е необходимо да е спазена пунктуално изискуемата от закона форма. По силата на чл.535 от ТЗ в текста на записа на заповед следва да бъдат включени всички реквизити, а именно: наименованието “запис на заповед“ в заглавието и в текста на документа на езика, на който е написан; безусловно обещание да се плати определена сума пари; падеж; място на плащането; името на лицето, на което или на заповедта на което трябва да се плати; дата и място на издаването и подпис на издателя. Документ, който не съдържа някои от посочените реквизити, не е запис на заповед, освен в случаите определени чл.536, ал.2, ал.3 и ал.4 от ТЗ. Ако липсва някой от другите елементи, посочени в чл.535 от ТЗ, издаденият документ не може да се счита за валиден запис на заповед.

В конкретния случай процесния запис на заповед, съдържа горепосочените реквизити, което го прави редовен от външна страна документ удостоверяващ подлежащо на изпълнение право за сумата от 2700лв. Ето защо и макар ищецът да не е установил твърденията си за сключен между страните договор за заем, съответно че ценната книга обезпечава погасяването на задължението по заемното правоотношение, предвид липсата на оспорване от страна на ответницата на задължението по менителничният ефект, то процесния запис на заповед установява дълг на последната в размер на 2700лв.

От друга страна представеният от ответницата РКО за сумата от 2183лв., в качеството на неуспешно оспорен частен свидетелстващ документ, който носи подпис на ищецът и който удостоверява неизгодни за него факти, установява с обвързваща страната сила, че същият е получил плащане в удостовереният размер, като с това плащане е погасено част от задължение по запис на заповед. Ето защо и предвид факта, че РКО се намира в държане на ответницата и на основание чл.77, ал.2 от ЗЗД, според който при частично изпълнение кредиторът задържа издадения особен документ удостоверяващ задължението, но издава разписка за полученото изпълнение, която дава на длъжника, следва изводът, че въпросният разходно-оправдателен документ доказва плащане по процесната ценна книга.

Тук е мястото да се посочи, че предвид горепосочената формална доказателствена сила на документа, обстоятелството, че ищецът го е оспорил,

не е достатъчно за изключването му, а е следвало да се установи неавтентичността на документа или да се опровергае съдържанието му посредством други допустими доказателствени средства. Такова насрещно доказване не е проведено от ищеца, поради което както вече се посочи по-горе въпросния РКО го обвързва и му е противопоставим за доказване на плащане.

Доводите на жалбоподателя, че процесния РКО не е установява плащане по запис на заповед, а е свързан с търговските отношения на страните, влизат в противоречие с първоначалните му твърдения и със събраните по делото доказателства. В процесният разходно оправдателен документ еднозначно е посочено, че удостоверява погасяване на част от задължение по запис на заповед и в този смисъл не може да бъде свързан с търговски отношения, още по малко с такива между физическите лица страни по ценната книга и в настоящия процес. Особено като се има предвид изложеното в ИМ твърдение, че ЗЗ обезпечава договор за заем. В този смисъл ангажираната от ищеца фактура №275 от 01.03.2019г. която касае търговски отношения между дружества, представлявани от трети за спора лица, не може да разколебае извода, че с плащането установено в РКО е погасена част от задължението по процесната ценна книга.

Доводите на жалбоподателя, че след като имаме удостоверение плащане в РКО, то непременно е свързано с търговски отношения, са неоснователни. За преценка на доказателствената стойност на документа, респективно на вида облигационна връзка, е без значение материалния носител /бланката/ върху която е възпроизведена процесната разписка, а от значение е нейното съдържание. В случая в РКО не се съдържат никакви данни сочещи на търговски отношения-пр.фирма, представител, вид сделка и т.н., напротив съдържаното сочи единствено плащане по ЗЗ. Да се приеме обратното означава да се даде предимство на формата пред съдържанието, което е лишено от правна и житейска логика. Така при ползване примерно на лист от ученическа тетрадка за оформяне на разписка, ще следва да се приеме, че става въпрос за учебен процес с фиктивно илюстриране на облигационна връзка, а не с действителна такава.

Оплакването на жалбоподателя, че в нарушение на чл.237 от ГПК съдът

не се е произнесъл съобразно с признатото, не кореспондира данните по делото, доколкото в случая няма признание на ответника, което да бъде съобразено при постановяване на решението. Признатото частично непогасено задължение от длъжника-ответницата е намерило отражение в прекратителното определение от 21.05.2020г., с което е установено частичното стабилизиране на заповедта за изпълнение.

В заключение въззивният състав на съдът приема, че като е достигнал, до аналогични изводи, първоинстанционния съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото и на основание чл.78, ал.3 от ГПК в полза на въззиваемият, се следват деловодни разноски, чиито размер според представените доказателства за извършени такива, възлиза на 400лв. за заплатен адв.хonorар.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №260960 от 17.03.2021г. постановено по гр.д.№1574/2020г. по описа на Районен съд Варна.

ОСЪЖДА П. ИВ. П., с ЕГН *****, с адрес: ****, **да заплати на Д. АТ. ДЖ.,** с ЕГН *****, с адрес: ***, **сумата от 400лв.,** представляваща съдебно деловодни разноски за въззивната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____